

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: V.M.**, nar. „X“, bytem „X“, **zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18.11.2015, č.j. KrÚ 73983/2015/ODSH/13,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 31.8.2015, čj. OSA/P-452/15-D/37, jímž byl podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že dne 27.02.2015 v 10:20 hodin, v obci Starý Máteřov, poblíž domu číslo popisné 20, ve směru

jízdy na obec Jezbořice (v úseku označeném ve směru jízdy svislou informativní směrovou dopravní značkou č. IS 12a „Obec“), jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky XY, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 14 km/h, neboť mu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost 67 km/h (po odečtení možné odchylky ± 3 km/h mu byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 64 km/h) a za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Žalobu odůvodnil rozsáhlým způsobem (50 odstavců), přičemž žaloba obsahuje žalobní body zahrnující následující stěžejní námitky žalobce, které lze z takto „rozkošatělé“ žaloby seznat. K tomu soud předem uvádí, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že je soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, čj. 7As 126/2013-19), přičemž podstatné podle NSS je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může mít v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2014, 7Afs 85/2013-33).

Předně žalobce namítl, že výrok rozhodnutí o přestupku je neurčitý, když by měl obsahovat „uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů“. Záznam do bodů registru řidičů je trestní sankcí, o tom by měl být přestupce informován právě ve výroku rozhodnutí o přestupku. Další důvod nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí spatřoval v tom, že v něm „absentuje zákonné ustanovení, které měl žalobce svým protiprávním jednáním porušit“. Rovněž z výroku nelze zjistit, resp. „vyčíst“, jakého protiprávního jednání přesně se měl žalobce dopustit. Z výroku tak nevyplývá, zda žalobce měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci, na dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, ani tuto skutečnost nelze nějak dovodit. Další námitka obsahuje tvrzení žalobce o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí z důvodu, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí o přestupku domáhal sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, žalovaný mu však v odůvodnění žalovaného rozhodnutí sdělil, že není povinností zástupci před vydáním rozhodnutí tuto skutečnost sdělovat, že účastník řízení a jeho zástupce mají právo nahlížet do spisu a tuto skutečnost si zjistit. Dále rozvinul své teoretické úvahy o předpokladu pro uplatnění procesního práva, tj. vznesení námítky podjatosti, které právě může účastník řízení uplatnit jen tehdy, pokud správní orgán mu „identifikuje“ oprávněnou úřední osobu. Žalobce tedy nemohl námitku podjatosti vznést. To mělo za následek, že procesní úkony se „jevily žalobci do doby, než bude o totožnosti oprávněné úřední osoby srozuměn, jako neúčelné, kdy v případě vznesení námítky podjatosti by oprávněná úřední osoba stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé ...“. Další námitka byla již obsažena v podstatě v žalobním bodu, který se týkal skutkového stavu věci. Namítl, že „aby však mohlo být toto odůvodnění považováno za dostatečné, musel by správní orgán provést celý Návod k obsluze. Teprve v tomto případě by šlo relevantně hodnotit, zda výrobce rychloměru o jednoduché reflexi v Návodu k obsluze hovoří či nikoliv.“ Namísto toho však jen správní orgán ve vztahu k námitce žalobce vznesené v přestupkovém řízení, že výsledek měření mohl být ovlivněn tzv. jednoduchou reflexí, sdělil, že v návodu k obsluze není o popisovaném jevu uváděném zmocněncem žádná zmínka. K tomu poznamenal, že při ústním jednání, v souvislosti se svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, měl být proveden důkaz čtením návodu k obsluze, avšak během doby dokazování (1 hodina 10 minut) nemohl být celý návod k obsluze „přečten“. Ohledně neprovedených částí návodu k obsluze se jedná o tzv. opomenutý důkaz. K tomu zástupce žalobce v žalobě konstatoval řadu všeobecně známých

skutečností, tj. že správní orgán o neprovedení důkazů musí za všech okolností rozhodnout, že nezákonné rozhodnutí musí být zrušeno atd. Poslední žalobní námitka se týká tvrzení žalobce, že záměrný kříž nebyl umístěn na celé ploše vozidla (k tomu doložil 1 fotografii vozidla, zcela nejasnou, bez registrační značky) a dále k tomu doložil listinu, kterou navrhoval provést dokazování, tj. vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27.11.2015, ve kterém je obsaženo tvrzení, že by měl orgán řešící přestupek zastavit řízení o přestupku, když záměrný kříž leží částečně na vozovce. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (žalobce navrhoval, aby bylo zrušeno i rozhodnutí správního orgánu „I. stupně“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci obsaženou i v žalovaném rozhodnutí, neztotožnil se s námitkami žalobce, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č.3014/2014Sb. NSS) „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Ze správního spisu a z rozhodnutí o spáchání přestupku je zřejmé, že **podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku, které správní orgán obdržel dne 27.3.2015, fotodokumentace, tj. fotografický záznam o měření rychlosti přístrojem značky MicroDigiCam s registrační značkou měřeného vozidla a zaznamenanou rychlostí vozidla řízeného žalobcem, ověřovací list měřicího zařízení s platností do 26.8.2015, svědecký výslech zasahujícího policisty R.H., který měření prováděl.** Nutno poznamenat, že k ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez řádné omluvy nebo důležitého důvodu nedostavili, ale **zmocněnec žalobce M.J. zaslal správnímu orgánu pouze své vyjádření, v němž uváděl svou obvyklou účelovou námitku, přičemž je již notrietou, že M.J., jako jeden z řady zmocněnců, tj. např. K.S., M.V., P.K., R.K., atd., je účelově a obstrukčně jednajícím zmocněncem v těchto přestupkových věcech, kdy „nikoliv náhodou“ podává žaloby advokát Mgr. Jaroslav Topol** (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, čj. 10As 203/2014-48, k účelové a obstrukční strategii završené podáváním žalob Mgr. Topolem, srov. rozsudky NSS ze dne 4.12.2013, čj. 1As 83/2013-60, ze dne 17.10.2014, čj. 4As 171/2014-26). K této námitce, kterou uplatnil žalobce i v žalobě, se soud dále podrobně vyjádří, nicméně předesílá, že **součástí této obstrukční a účelové strategie je požadavek zmocněnců výše zmíněných na provádění důkazů návodem k obsluze, tvrzení o zkreslení měření, mj. i odrazem, reflexí paprsku, které však vždy vyjádří pouze v rovině ničím nepodložených pochybností za účelem vyvolání závěrů o existenci pochybností týkajících se viny žalobce.** Součástí této strategie je i to, že

zmocněnci podávají **blanketní odvolání**, ostatně tomu bylo stejně i v projednávané věci, přičemž až v žalobách podávaných zmíněným advokátem se to věcnými a procesními námitkami jen „hemží“. Význam této strategie lze zcela nepochybně dovodit i z povahy soudního přezkumu, kdy zástupce žalobce určitě dobře ví, že **správní soudnictví nemůže nahrazovat činnost správních orgánů** a i když může provádět dokazování, tak když se jedná o zásadní či rozsáhlé doplnění dokazování, měl by soud žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), tedy žalobci zastoupení jmenovaným advokátem a potažmo jmenovaní zmocněnci v přestupkových řízeních v těchto věcech spoléhají na to, že **vzbudí pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu u soudu s cílem vrácení věci do přestupkového řízení a dosažení prekluze odpovědnosti za přestupek**. Vysvětlení žalobce v žalobě, že nemohl uplatnit procesní námitky, že mu nebyla sdělena totožnost oprávněné úřední osoby a považoval tak za neúčelné tyto námitky vznášet, když by v případě vznesení námitky podjatosti oprávněná úřední osoba „stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony“, je typickým a opakovaným projevem účelové argumentace zástupce žalobce, což je známo soudu z jeho rozhodovací činnosti (netřeba unavovat čtenáře rozhodnutí dlouhým výčtem konkrétních případů). Jak jinak si vysvětlit, že zmocněnci žalobců zastupovaných poté tímto zástupcem v soudních řízeních podávají blanketní odvolání i v případech, kdy totožnost oprávněných úředních osob je zmocněncům žalobců známa. V daném případě však nejenže ve správním řízení, ani však v řízení soudním „*nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by byť jen otřásly skutkovým zjištěním policistů vycházejícím z provedeného měření rychlosti, natož aby je vyvrátily*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19.6.2015, čj. 2As 202/2014-53, který se rovněž vztahoval k měření provedeného daným typem měřicího zařízení, tj. MicroDigiCam). Výše zmíněné **důkazní prostředky byly totiž zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Dále pro věc bylo klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen **měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a byl v souladu se zákonem o metrologii ověřeno** (srov. § 11 zák. č. 505/1990Sb., o metrologii, v platném znění).

Jak již soud výše předeslal, **námítka zástupce žalobce J. byla pouze účelová**, když se jednalo pouze o jeho ničím **nepodloženou pochybnost založenou na jeho názoru o možnosti ovlivnění výsledku měření „reflexí paprsku“**. Žalobce, resp. zástupce žalobce však zcela v žalobě opomenul, že ne každou pochybnost vyslovenou ve správním řízení účastníkem řízení je povinen správní orgán ověřovat, resp. ověřovat její pravdivost rozsáhlým dokazováním, když naopak **to je účastník řízení, koho v této situaci tíží důkazní břemeno**. Jistě je žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, znám i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35, ve kterém je považován za chybný názor žalobce, který se v podstatě domníval, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno sice na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, **přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal** (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup, tj. názor o tom, že by obviněný z přestupku nemusel prokazovat jím tvrzené nezákonnosti, **by „v podstatě znamenalo, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“** (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Krajský soud je dokonce přesvědčen, že v dané věci vůbec **nemusel správní orgán provádět dokazování návodem k obsluze měřicího zařízení**, neboť v daném případě byla vina žalobce dostatečně prokázána již výše zmíněnými důkazy, tj. na základě fotodokumentace zahrnující

výsledky měření, které jednoznačně svědčí o překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem při řízení zmíněného vozidla, výsledkem zasahujícího policisty, ověřovacím listem měřicího zařízení. **Navíc je třeba vycházet z již judikovaného závěru ve vztahu k danému měřicímu zařízení, že tento měřicí přístroj funguje automaticky, tj. při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není.**

Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla použitým rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že **měřicí přístroj funguje automaticky**, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud z návodu k obsluze měřicího zařízení zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena **systémem Micro DigiCam**, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajský soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly námitky zpochybňující výsledek. Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení jako v dané věci (což soud zjistil z ověřovacího listu tohoto zařízení založeného ve správním spisu), ze kterého vyplynulo, že *„pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“*. Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření *„potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla“* a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že **na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze.

Je tedy zcela **nadbytečné** proto zabývat se námitkou žalobce, resp. jeho pochybnostmi, zda byl při jednání čten celý návod k obsluze či jeho část. I kdyby však nebyl přečten celý návod k obsluze, tak by to nemělo za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí, jelikož v dané věci **by musel sám zástupce žalobce, účelově jednající Ing. Jaroš, při vznesení této ničím nepodložené vlastní úvahy poukázat na konkrétní ustanovení návodu k obsluze, ve které by byl obsažen závěr svědčící této jeho abstraktní úvaze (tj. o možnosti ovlivnění výsledků měření „jednoduchou reflexí“)**. Navíc zmocněnec žalobce Ing. Jaroš, jak to u něj bývá obvyklé, se jednání neúčastnil a svoje připomínky zaslal až po jednání, tedy on sám nemůže vyvrátit a tím spíše už ne zástupce žalobce, který se

jednání neúčastnil, zda během dokazování byl čten celý návod k obsluze, přičemž provedení důkazu listinou neznámá, že se bude předčítat každé slovo z návodu k obsluze, jak si zřejmě mylně a účelově představuje žalobce. Navíc se jeví krajskému soudu za zcela absurdní už jen skutečnost, že až v žalobě zpochybňuje žalobce postup správního orgánu, kterého měl právo se účastnit, avšak bezdůvodně své právo nevyužil a tvrdí něco, co nemůže sám prokázat. Navíc uvádí zcela **nesmyslné argumenty** (zástupce žalobce tvrdí, že žalobci je známo, že tento nepíše rychlostí vyšší než 60 úhozů za minutu, což znamená, že jen výpověď svědka zaznamenává cca 28 minut – zasahující policista asi těžko sám sobě do protokolu svou vlastní výpověď zaznamenával, to snad už zástupce žalobce nemyslí ani vážně, to už může být chápáno nejen jako projev neúcty k „zasahujícímu policistovi“, ale i k soudu). V přestupkovém řízení **žádný důkaz opomenut nebyl, když nebylo třeba ani návodem k obsluze dokazování provádět, skutkový stav byl dostatečně zjištěn, žalobce, resp. zmocněnec žalobce ani zástupce žalobce v žalobě neuvedli žádnou důvodnou indicii zahrnující pochybnosti o vině žalobce, když neunesli své důkazní břemeno.** Třeba je opakovat, že v dané věci bylo možno vycházet z tzv. automatické funkce přístroje (argumentace soudu viz výše). Tento závěr se vztahuje i k další námitce žalobce, zcela účelově vznesené až v žalobě, když v blanketním odvolání zástupce žalobce, resp. žalobce neuvedl „vůbec nic“. Tuto námitku zpochybňující zjištěný skutkový stav, zjištěný správními orgány, uplatnil žalobce **poprvé až v žalobě (ostatně to je zcela typické pro zmíněnou obstrukční a účelovou strategii, kterou završuje podaná žaloba obdobně jako v jiných věcech, kdy vystupují již výše jmenovaní zmocněnci a soudům známý Mgr. Topol).** Pokud se žalobce domníval, že správní orgán I. stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, **nic mu nebránilo tuto námitku uvést v odvolání, což však neučinil a tuto námitku tak není možné před správním soudem projednat (srov. bod 14 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 30.7.2015, čj. 9As 42/2015-39, bod 45, odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 28.5.2015, čj. 9As 291/2015-39, dále i rozsudky NSS ze dne 23.4.2015, čj. 2As 215/2014-43).** Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. **Správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem,** a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7.10.2015, čj. 9As 27/2015-59, bod 27) **nelze připustit takový účelový způsob uplatnění zmíněné námitky.** Přes tuto skutečnost se krajský soud touto námitkou věcně zabýval (ve vztahu k odstavcům 45 až 48) a opětovně konstatoval, že v dané věci bylo třeba přihlédnout k výše zmíněné automatické funkci měřicího zařízení, ze kterého vyplývá, že pokud by k nějakému pochybení při měření došlo, tak by přístroj rychlost vůbec nezaznamenal. Navíc, jak lze zjistit z fotodokumentace, **záměrný kříž na měřeném vozidle umístěn byl** a pokud žalobce předložil soudu blíže nespecifikované **vyjádření ČMI ze dne 10.5.2016,** ze kterého ani nelze seznat, k jakému konkrétnímu přestupku se ČMI (Český metrologický institut) vyjadřoval, tak ČMI není oprávněn nahrazovat funkci správních orgánů a soudů a hodnotit fotodokumentaci, kterou ani nemohl celou disponovat, když sám žalobce předložil k žalobě, resp. k zástupce žalobce, rozmazanou fotografii jakéhosi blíže neidentifikovatelného vozidla, ze kterého lze s určitou dávkou fantazie seznat, že se jedná skutečně o motorové vozidlo, ale bez registrační značky a dalších znaků týkajících se typu motorového vozidla. Navíc soud na základě dokazování u jednání soudu dne 8.3.2017 **z dalšího vyjádření ČMI ze dne 26.4.2016 zjistil,** že ČMI sám se k žalobce předloženému vyjádření ČMI ze dne 10.5.2016 vyjádřil tak, že s daným přestupkem „*nijak nesouvisí*“, že bylo vydáno k jinému případu a že „*připojení tohoto vyjádření*“ lze dokonce „*považovat za*

pokus o zneužití vyjádření ČMI“. Pro tento institut je postup právního zástupce žalobce nasvědčující postupu in fraudem legis možná překvapením, pro zdejší soud, mající již dlouhodobé zkušenosti s obhajobou a aplikací účelové a obstrukční strategie v obdobných věcech ze strany advokáta Mgr. Topola je to již notrietou (ostatně tyto případy zmiňuje už i bohatá judikatura NSS).

Námitku o tom, že nebyla zástupci žalobce známa oprávněná úřední osoba, soud považuje za účelovou, přece i v takovém případě již z procesní opatrnosti a z důvodů řádného hájení práva zastupovaného subjektu, v rámci zásady vigilantibus iura scripta sunt, měl zástupce žalobce tuto námitku v odvolání uplatnit.

Jistě lze přisvědčit žalobci, že účastník řízení má mít právo být **informován v průběhu správního řízení o úřední osobě**, která je oprávněna v řízení rozhodovat, a to za účelem vznesení případné námítky podjatosti. Toto právo však není samoúčelné, a pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení na základě žádosti údaj o úřední osobě, tak takové pochybení správního orgánu nemůže samo o sobě bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a **nemůže** být vždy automaticky důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem z důvodu vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn **základní zákonný předpoklad** stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl **žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o **takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí**. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách).**

Právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoúčelné, nýbrž „jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných. Nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.5.2015, sp.zn. II. ÚS 1449/15).

V projednávané věci tak neinformování žalobce o oprávněné úřední osobě vyřizující, resp. rozhodující o odvolání žalobce, by mohlo krátit žalobce na jeho právech pouze tehdy, když by jeho odvolání vyřizovala úřední osoba, vůči které by žalobci v jeho tvrzení v žalobě **skutečně vznikly pochybnosti o nepodjatosti této osoby**. O tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, se žalobce dozvěděl zcela nesporně z rozhodnutí žalovaného správního orgánu a

v žalobě tak pouze namítal, že nebyl dodržen uvedený postup, tj. že mu údaj o této úřední osobě nebyl sdělen v průběhu odvolacího řízení, avšak **žalobce neuvedl, že vůči této osobě skutečně on sám má pochybnosti o její nepodjatosti, a určitě by uvedl i důvody, které by v jeho případě sdělením této oprávněné úřední osoby, vedly k podání námítky podjatosti.** To však žalobce neučinil, čili vůbec v žalobě netvrdil, že by takovou námítku podjatosti v odvolacím řízení podal a neuvedl žádný údaj o tom, že by vůči této konkrétní úřední osobě měl nějaké výhrady z hlediska její nepodjatosti. V takovém případě **neinformování žalobce o této úřední osobě bylo jen formálním pochybením, které nemohlo mít vliv na porušení práv žalobce, když žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, tj. na právu namítat podjatost této osoby, neboť žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by tohoto práva skutečně v řízení mohl využít, tj. že měl skutečně důvody pro podání námítky podjatosti, žalobce vůbec v žalobě ani neuvedl,** když jistě kdyby tomu bylo naopak, tak by své výhrady týkající se nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalobce v žalobě uvedl. **Skutečnost, že až v replice k vyjádření žalovaného uvedl zástupce žalobce tvrzení o tom, že žalobce „udržoval dle jeho vlastního tvrzení s A. v minulosti blízky osobní kontakt“, nemohla uvedený závěr ovlivnit, neboť toto tvrzení zástupce žalobce patří do arzenálu obstrukčních a účelových strategií tohoto zástupce a soud takovému tvrzení neuvěřil.** A to tím spíše, když z vyjádření A. ze dne 11.10.2016, kterým soud u jednání provedl důkaz, ani náznakem nelze zjistit, že by tomu tak nebylo (A. toto tvrzení zástupce nejen popřela, ale uvedla, že ho považuje za **absurdní a dehonestující, navíc, jak vyplývá z žádosti Policie ČR o nahlédnutí do spisu ze dne 7.2.2017, bylo podáno A. trestní oznámení pro trestný čin pomluvy**). Další dokazování soud považoval soud za nadbytečné, postačovalo toto vyjádření, a to tím spíše, když již soud má bohaté zkušenosti z nejen vlastní rozhodovací praxe s účelovými a lživými tvrzeními zástupce žalobce (viz např. účelová argumentace vyjádřením ČMI). Proto soud dospěl k závěru, že **za takové situace by byl výrok žalovaného rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo** (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46).

Podstatné je to, co je obsaženo v podkladech, ze kterých vycházel správní orgán, nikoliv to, co zástupce žalobce předložil a tvrdil až v žalobě či v replice, když tak mohl učinit již v odvolání, přičemž takový postup považuje soud za součást obstrukční a účelové strategie se snahou vyvolat pochybnost u soudu o zjištěném skutkovém stavu a dosáhnout zrušení žalovaného rozhodnutí „za každou cenu“, tj. i za cenu toho, bude soud „mystifikovat“ ničím nepodloženým a zneužitým tvrzením, což lze vyvodit z jedné rozmazané, neurčité fotografie a z blíže nespecifikovaného „*vyjádření k danému přestupku*“, když toto se dle vyjádření samotného jeho autora, ČMI, k dané věci vůbec nevztahuje. Navíc nedodržení postupu obsluhy měřicího zařízení nemá vždy automaticky za následek vznik chyby měření, když je třeba vycházet ze zmíněné automatické funkce měřicího zařízení (argumentace soudu viz výše). K tomu, že uvedené vyjádření bylo soudu předloženo zcela účelově, svědčí i to, že se v něm hovoří o „*lidarovém rychloměru*“, v daném případě však tento rychloměr použit nebyl. K tomuto účelově zneužitému „*vyjádření*“ ČMI soud tak nemohl vůbec přihlídnout.

Protože byl skutkový stav spolehlivě v dané věci zjištěn, nebylo třeba provádět žádné další dokazování, když i v přestupkovém řízení byly provedeny všechny dostatečné důkazy, ze kterých vina žalobce vyplývá.

Na rozdíl od žalobce krajský soud nedospěl k závěru, že by rozhodnutí o přestupku trpělo nějakými **vadami**, a to zejména procesního charakteru, když žalobce nesprávně namítá nesrozumitelnost výroku o přestupku.

Podle ust. § 77 zák. č. 200/1990Sb., zákon o přestupcích, v platném znění, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody, o náhradě nákladů řízení. **Zákon neukládá správním orgánům, aby ve výroku uvedl i uložení „sankce záznamu bodů do registru řidiče“.** Je sice pravdou, že rozšířený senát NSS rozsudkem ze dne 30.9.2015, čj. 6As 114/2014-55 konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a článku 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak nelze z tohoto rozhodnutí seznat, že by automaticky bez dalšího byl povinen v přestupkovém řízení, resp. v rozhodnutí o přestupku, uvádět správní orgán tento údaj o stanovení počtu bodů v registru řidičů. Záznam bodů však není výsledkem žádného správního řízení, není zákonem stanoveným trestem za porušení dispozice konkrétní právní normy, který by bylo možno uložit výrokem správního rozhodnutí, toliko jím lze ukládat práva a povinnosti ve veřejné správě. K provedení záznamu v registru řidičů dochází až na základě rozhodnutí o přestupku, zároveň je třeba konstatovat, že záznam bodů není zákonem o přestupcích uveden jako relevantní sankce k určité skutkové podstatě spáchaného přestupku, přičemž záznam bodů je jen automatickým důsledkem rozhodnutí v trestním řízení, resp. pravomocného rozhodnutí o přestupku. Není rovněž pravdou, že by ve výroku rozhodnutí absentovalo zákonné ustanovení, které měl žalobce svým protiprávním jednáním porušit (srov. výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rovněž není pravdou, jak účelově tvrdí žalobce, že by z výroku rozhodnutí nebylo zřejmé, slovy zástupce žalobce, že z něj nelze „nijak vyčíst“, jakého protiprávního jednání přesně se měl žalobce dopustit, když je z něj zcela zřejmé, že žalobce *„překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou obecnou úpravou – zákonem o provozu na pozemních komunikacích, a to o 14 km/h“*. Lze jistě zástupci žalobce přisvědčit v tom, že *„pro důslednou individualizaci výroku rozhodnutí je nezbytné trvat na tom, aby obsahoval odkaz na zákonné ustanovení, které přestupce porušil“*. Jistě je však mu známo, že **nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost** by bylo jen takové rozhodnutí, které neobsahuje specifikaci skutků ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad, přičemž *„neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, jen v tom případě podstatně poruší ustanovení o řízení“* (srov. rozsudek NSS ze dne 15.1.2008, čj. 2As 34/2006-73, který lze per analogem aplikovat i na rozhodnutí o přestupku, když se vztahuje ke správním deliktům). V daném případě je výrok rozhodnutí dostatečně určitý a nelze z něj vyvodit pochybnosti o jeho nezaměnitelnosti týkající se vymezení skutku a právní kvalifikace přestupku. Jestliže z výroku rozhodnutí lze seznat, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 14 km/h, když jel rychlostí po odečtení toleranční odchylky 64 km/h, tak z toho jednoznačně vyplývá, jakého protiprávního jednání se žalobce přesně dopustil, tedy že překročil nejvyšší povolenou rychlost o 14 km/h. Pokud jel rychlostí 64 km/h, tak je jasné, že se jednalo o nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h, ostatně je popis místa spáchání přestupku jednoznačně vymezen již ve výroku rozhodnutí (v obci Starý Mátěřov u čp. 20).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová